

Shalom!

I often watch videos put out by Alephbeta on the parasha. The Jewish teachers generally stick closely to the Scripture, making comparisons, finding themes and patterns which often one can continue with Messianic connections in the Brit Chadasha. The following is a transcript (very slightly edited) from one of their videos, done by David Block ([Pinchas](#)). Consider his thoughts and continue on with your own midrash!

This week we read about Moses' death - what? We're towards the end of the Book of Numbers, Moses doesn't pass away until the very end of Deuteronomy, the very last chapter in the Torah, we still have an entire book to go. But it's really here. G-d said to Moses - ascend this mountain of Avarim - and see the land that I'm giving to the children of Israel. And when you see it, you will be gathered into your people. That's a euphemism for death, you're going to die just like your brother Aaron did. Now G-d repeats this command in its proper place right where we'd expect it at the end of Deuteronomy, and, as many of the Biblical commentators point out, the story really doesn't happen here at all, it happens in the very end of the Torah. So why is it here? Why does the Torah choose to tell the story now?

Sometimes the Torah takes a few stories that happen at all different times and puts them together in order to highlight a common theme. After all, the Torah is not just a history book, the stories are there to help guide us in life. So, if grouping together out-of-order stories can highlight a certain theme that can teach us something really valuable, the Torah will put them together instead of keeping them all in chronological order. So maybe that's what's going on here, maybe the story of Moses' death is thematically related to the stories that happened before it here in Parshat Pinchas. But when you take a look at those stories it doesn't seem like they have anything in common with Moses' death at all.

The Parsha begins relating the reward for Pinchas' act of zealotry in which he killed two public sinners and ended this devastating plague against the children of Israel. Then the Parsha continues with a detailed census of the Israelite camp. And then, it relates a very legalistic narrative of the daughters of Tzelofchad who sought to receive the inheritance of their father when the normal rules of inheritance didn't apply. Then immediately after these three stories we have this story of G-d's command for Moses to ascend the mountain

Shalom!

Ik kijk vaak naar video's die Alephbeta over de parasha uitbrengt. De joodse leraren houden zich over het algemeen nauw aan de Schrift, waarbij ze vergelijkingen maken, thema's en patronen vinden waarop men vaak kan aansluiten met Messiaanse connecties in de Brit Chadasha (NT). Het volgende stukje is een (lichtjes bewerkte) transcriptie uit een van hun video's, gemaakt door David Block ([Pinchas](#)). Sta even stil bij zijn gedachten en ga dan verder met je eigen midrash!

Deze week lezen we over de dood van Mozes - wat? We zijn tegen het einde van het boek Numeri, Mozes stopt er pas mee aan het einde van Deuteronomium, het allerlaatste hoofdstuk in de Tora; we hebben nog altijd een heel boek te gaan. Maar het is echt hier. G-d zei tot Mozes - beklim deze berg Avarim - en zie het land dat Ik aan de kinderen van Israël geef. En wanneer u het ziet, zult u bij uw volk worden verzameld. Dat is een eufemisme voor de dood, je gaat dood zoals je broer Aaron doodgegaan is. Nu herhaalt G-d dit gebod op de juiste plaats, precies waar we het aan het einde van Deuteronomium zouden verwachten; en, zoals veel van de Bijbelse commentatoren opmerken, vindt die geschiedenis hier helemaal niet plaats, het gebeurt helemaal aan het einde van de Tora. Dus waarom staat het dan hier? Waarom kiest de Tora ervoor om het verhaal nu te vertellen?

Soms neemt de Tora enkele verhalen die op heel andere tijden gebeuren en brengt ze samen om een gemeenschappelijk thema te benadrukken. De Tora is tenslotte niet alleen een geschiedenisboek, de verhalen zijn er om ons in het leven te helpen met leiding. Dus als het samenvoegen van verhalen los van hun volgorde een bepaald thema kan benadrukken dat ons iets echt waardevols kan leren, dan zal de Tora ze samenvoegen in plaats van ze allemaal in chronologische volgorde te houden. Dus misschien is dat hier aan de hand, misschien is het verhaal van de dood van Mozes thematisch verbonden met de verhalen die hier in Parshat Pinchas voorkwamen. Maar als je die verhalen bekijkt, lijkt het er niet op dat ze iets met de dood van Mozes gemeen hebben.

De parsha begint met het verhalen van de beloning voor de fanatieke ijver waarin Pinchas twee openbare zondaars doodde en deze verwoestende plaag tegen de kinderen van Israël beëindigde. Daarna vervolgt de parsha met een gedetailleerde telling van het kamp van de Israëlieten. En dan betreft het een zeer wet-tisch verhaal over de dochters van Tzelofchad die probeerden de erfenis van hun vader te ontvangen wanneer de normale erfelijkheidsregels niet van toepassing waren. Onmiddellijk na deze drie verhalen hebben we dan dit verhaal over G-d's opdracht voor

where he'll die and it seems entirely unrelated to any of these stories. But is there a connection between Moses' death and the three earlier stories? I want to suggest that there may actually be one central theme that winds its way throughout all of these seemingly unrelated stories, and that theme is "legacy".

Let's look at the first story. After Pinchas' act of zealotry G-d gives him a reward - I am giving Pinchas My covenant of peace. And it shall be for him and for all the generations that come from him an everlasting covenant of priesthood. Pinchas' reward wasn't just for him, it was for all his future descendants, all of priesthood would forever come from him. He secured his legacy for all time. So that's the first story.

Now let's look at the second story. Right after Pinchas' reward G-d commands Moses to take a census of the people, but this census is very different than the only other major census in the Torah back at the beginning of Numbers. In that earlier census the text only gives us a number of the population of each tribe, here in our Parsha it's much more robust, the text lists the names of all of the genealogical descending families of each tribe. 'And this tribe had this many children, and these were their names, and each one of them had this many children, and these were their names, and so on.'

Why does our census include all of these details, all of the names of the different descendants? Well, why is there a census here in the first place? We're at the end of a 40-year journey in the desert and the people are about to enter the land. The census is listing the descendants of each tribe who will eventually get their own portion of land in the land of Israel - for these people, the people in the census, will divide the land as an inheritance. These are the people who will settle the land as representatives of their tribes, as representatives of their families. Essentially, this is a census of the legacy of each tribe, of those who will carry on the names of their parents.

And in fact the third story, the story of the daughters of Tzelofchad makes it very clear that the census was really about legacy. Immediately following the census, the daughters of Tzelofchad approach Moses with the following claim - our father died in the desert but he had no sons. No sons to inherit their father's eventual portion of land in Israel. But listen to the words they use to make the claim. They don't just say, please let us inherit our father's property - why should the name of our father be erased just because he has no sons? Give us the portion of land as our brothers would have had.

Mozes om de berg te beklimmen waar hij zal sterven en het lijkt helemaal niet gerelateerd aan een van deze verhalen. Maar is er een verband tussen de dood van Mozes en de drie eerdere verhalen? Ik wil suggereren dat er misschien één centraal thema is dat zich een weg baant door al deze schijnbaar niet-gerelateerde verhalen, en dat thema is "erven".

Laten we naar het eerste verhaal kijken. Na Pinchas' daad van fanatisme geeft G-d hem een beloning - Ik geef Pinchas mijn vredesverbond. En het zal voor hem zijn en voor alle generaties die uit hem komen: een eeuwig verbond van priesterschap. Pinchas' beloning was niet alleen voor hem, het was voor al zijn toekomstige afstammelingen, het hele priesterschap zou voor altijd uit hem komen. Hij heeft zijn erfenis voor altijd bewaard. Dus dat is het eerste verhaal.

Laten we nu naar het tweede verhaal kijken. Direct na de beloning van Pinchas beveelt G-d hem om een volkstelling te houden, maar deze telling is heel anders dan de enige andere grote volkstelling in de Tora aan het begin van Numeri. In die eerdere telling geeft de tekst ons slechts een aantal van de populatie van elke stam; hier in onze parsha is het veel degelijker; de tekst somt de namen op van alle afstammende families van elke stam. 'En deze stam had zoveel kinderen, en dit waren hun namen, en elk van hen had zoveel kinderen, en dit waren hun namen, enzovoort.'

Waarom bevat onze telling al deze details, alle namen van de verschillende nakomelingen? Welnu, eerst en vooral, waarom is hier een telling? We zijn aan het einde van een 40-jarige reis door de woestijn en de mensen staan op het punt het land binnen te gaan. De telling vermeldt de afstammelingen van elke stam die uiteindelijk hun eigen deel van het land in Israël zullen krijgen - want deze mensen, de mensen in de volkstelling, zullen het land als een erfenis verdelen. Dit zijn de mensen die het land zullen koloniseren als vertegenwoordigers van hun stammen, als vertegenwoordigers van hun families. In wezen is dit een telling van de erfenis van elke stam, van degenen die de namen van hun ouders zullen dragen.

En in feite maakt het derde verhaal, het verhaal van de dochters van Tzelofchad, heel duidelijk dat de telling echt over nalatenschap ging. Onmiddellijk na de volkstelling benaderen de dochters van Tzelofchad Mozes met de volgende bewering - onze vader stierf in de woestijn maar hij had geen zonen. Geen zonen om het uiteindelijke stuk grond van hun vader in Israël te erven. Maar luister naar de woorden die ze gebruiken om de claim neer te leggen. Ze zeggen niet alleen, laat ons alsjeblieft het eigendom van onze vader erven - waarom zou de naam van onze vader worden uitgewist alleen omdat hij geen zonen heeft? Geef ons het deel van het land zoals onze broeders

What they were asking for in actuality was land, but it wasn't just about wealth, it was about something much bigger, it was about legacy. Why should the name of our father be wiped out - let us continue it.

G-d lets them, G-d grants their request and He has Moses announce this new rule to everyone. When a father doesn't have sons, it goes to the daughters, and if there are no daughters then it goes to the father's brothers, and so on. The text is emphasizing that even when the normal rules of inheritance don't apply, there are contingency plans to make sure that everyone gets a shot at continued legacy.

So, all three stories really are about legacy. But if you look closely there's also a subtle tension in the text. Moshe seems to play a prominent role in all three stories, but Moses' own legacy seems to be consistently missing from the stories, and it seems that the text itself does everything it can to draw our attention to it. In the story of Pinchas who is the one to deliver the message of Pinchas' reward? It's Moses. Now that's not so unique, Moses is very often G-d's mouthpiece, but if you were Moses and you were making this announcement, you can't help but notice that it's your brother's legacy that's being established. Pinchas was Aaron's grandson, Moses' great-nephew. It might even make Moses start to think of his own legacy, it's great for my brother but what will be of me?

Then in the next story, the story of the census, at the very end of the list we meet the family of Levi, the tribe of Moses and Aaron. The text lists both Moses and Aaron as part of the lineage and then, just like we'd expect, it begins to list the children of that next generation, it lists Aaron's sons. But then as if to be as deliberate as possible, right when we'd expect the list of Moses' children, the census ends. Moses had children; Gershom and Eliezer, what happened to them? They should be there and their absence is glaring. You know who is taking the census? It's Moses himself along with his nephew Elazar. Again, Moses is the one announcing the legacy of everyone else, and his own legacy is nowhere to be found. If Moses wasn't thinking about his own legacy earlier with Pinchas, he's probably thinking about it here.

So first we have his brother's legacy and then we have everyone else's legacy. The last story is about those whose legacies haven't been accounted for, so maybe Moses' legacy is going to be here? But again, look at Moses' role in the final story. He's the one to whom the daughters

dat zouden hebben gekregen. Waar ze in werkelijkheid om vroegen, was land, maar het ging niet alleen om rijkdom, het ging om iets veel groters, het ging om een erfenis. Waarom zou de naam van onze vader worden weggevaagd - laten ons die voortzetten. G-d laat hen doen, G-d willigt hun verzoek in en Hij deed Mozes deze nieuwe regel aan iedereen bekend maken. Als een vader geen zonen heeft, gaat het naar de dochters en als er geen dochters zijn, gaat het naar de broers van de vader, enzovoort. De tekst benadrukt dat zelfs wanneer de normale erfenisregels niet van toepassing zijn, er noodplannen zijn om ervoor te zorgen dat iedereen een kans krijgt om de nalatenschap door te geven.

Alle drie de verhalen gaan dus echt over erven. Maar als je goed kijkt, zit er ook een subtiele spanning in de tekst. Moshe lijkt een prominente rol te spelen in alle drie de verhalen, maar Mozes' eigen nalatenschap lijkt consequent in de verhalen te ontbreken, en het lijkt erop dat de tekst zelf er alles aan doet om onze aandacht erop te vestigen. Wie moet in het verhaal van Pinchas de boodschap van Pinchas' beloning overbrengen? Het is Mozes. Dat is niet zo uniek; Moses is heel vaak het mondstuk van G-d, maar als jij Moses was en jij deze aankondiging deed, besef je dat het de erfenis van je broer is die wordt vastgelegd. Pinchas was de kleinzoon van Aaron, de neef van Mozes. Het kan zelfs bewerk hebben dat Mozes aan zijn eigen nalatenschap ging denken; het is geweldig voor mijn broer, maar wat zal er van mij zijn?

In het volgende verhaal, het verhaal van de telling, ontmoeten we aan het einde van de lijst de familie van Levi, de stam van Mozes en Aaron. De tekst vermeldt zowel Mozes als Aäron als deel van de afstammingslijn en dan, zoals we zouden verwachten, begint men de kinderen van die volgende generatie op te sommen; het vermeldt Aaron's zonen. Maar dan eindigt de telling, zo opzettelijk als mogelijk, precies op het moment dat we de lijst met de kinderen van Mozes zouden verwachten. Mozes had kinderen; Gershom en Eliezer, wat is er met hen gebeurd? Ze zouden daar moeten staan en hun afwezigheid is in het oog springend. Weet je wie de telling doet? Het is Mozes zelf, samen met zijn neef Elazar. Nogmaals, Mozes is degene die de erfenis van alle anderen aankondigt, en zijn eigen nalatenschap is nergens te vinden. Als Mozes tevoren met Pinchas niet aan zijn eigen nalatenschap had gedacht, dan waarschijnlijk toch wel hier.

Dus eerst hebben we de erfenis van zijn broer en dan hebben we de erfenis van iedereen. Het laatste verhaal gaat over degenen wiens erfenis nog niet verwoord werden, dus misschien zal de nalatenschap van Mozes nu komen? Maar nogmaals, kijk naar de rol van Mozes in het laatste verhaal. Hij is degene aan

of Tzelofchad bring their claim, he's the one that delivers the news to all of the people, guaranteeing legacy for everyone. We, and probably Moses too, can't help but think, what about Moses? Even people who would not normally have legacy here, they're ensured legacy, what about Moses? Moses did have sons, what about him?

Now, after all this, we get to our story where G-d tells Moses to ascend the mountain where he'll die. Now let's play our game one more time. If you were Moses and you just heard about your own death, and you've just seen Pinchas secure your brother's legacy, you saw all of Israel secure their legacy in the census which you were left out of, and you saw the daughters of Tzelofchad secure their legacy, what would you be thinking? How would you react? It would be the last straw. That's it? I'm just going to die? What about my legacy? How will my name continue?

But that's not how Moses reacts. G-d of all living things appoint someone over this people - don't let the people be a flock without a shepherd. Moses doesn't ask for his own legacy he simply asks for the people, they need a leader. It's almost as though Moses can see it, he realizes that he himself won't have a legacy. But still, look at the word Moses uses for appoint - *Yifkod*. We've seen that word, that's the word used back in the census when the legacies of each tribe were being counted. Implicit in Moses' words you can almost hear his cry, there's a tinge of longing in his words...appoint a legacy for me.

Now, if we just look one verse later we see that the new leader is going to be Joshua, not a relative or child of Moses. Moses' general request for a new leader is answered, but it seems that his more subtle plea for legacy goes entirely ignored. But maybe not. Look how G-d responds - G-d says to Moses - take Joshua a man who has spirit in him, and lean your hands on him. A little bit later - and give of your own glory to him.

Joshua isn't just a new, totally independent leader from the previous leadership, he's continuing Moses' leadership, he's an extension of Moses' leadership. The verses emphasize that Moses has to pass on that leadership to Joshua. He puts his hands on Joshua, he gives of his glory to Joshua. He takes of himself and he infuses that into Joshua.

Moses, you do have a legacy. No, it's not a biological legacy, that's not what leadership is about. Leadership is about facilitating the needs of the community. Moses, everything you've done and been for the people, that's your legacy, and

wie de dochters van Tzelofchad hun claim richtten, hij is degene die het nieuws aan alle mensen bezorgt en iedereen een erfenis garandeert. Wij, en waarschijnlijk ook Mozes, kunnen het niet laten om te denken: hoe zit het met Mozes? Zelfs mensen die normaal gesproken hier geen erfenis hebben, zijn verzekerd van een erfenis, hoe zit het met Mozes? Mozes had wel zonen; hoe zat het met hem?

Nu komen we, na dit alles, bij ons verhaal waar G-d Mozes vertelt om de berg te beklimmen waar hij zal sterven. Laten we nu alles nog een keer over doen. Als je Mozes was en je hebt net gehoord over je eigen dood, en je hebt net gezien dat Pinchas de erfenis van je broer veilig stelde, je zag heel Israël hun erfenis veiligstellen in de volkstelling waaruit je weggelaten werd, en je zag de dochters van Tzelofchad hun nalatenschap veilig stellen, wat zou jij denken? Hoe zou jij reageren? Het zou de laatste druppel zijn. Dat is het? Ik ga gewoon dood? Hoe zit het met mijn erfenis? Hoe gaat mijn naam verder?

Maar zo reageert Mozes niet. G-d van alle levende wezens, benoem iemand over dit volk - laat het volk geen kudde zijn zonder een herder. Mozes vraagt niet om zijn eigen nalatenschap, hij vraagt gewoon voor de mensen; ze hebben een leider nodig. Het is bijna alsof Mozes het kan zien; hij beseft dat hij zelf geen nalatenschap zal hebben. Maar kijk toch naar het woord dat Mozes voor vaststelling gebruikt - *Yifkod*. We zijn dat woord al tegengekomen; dat is het woord dat in de volkstelling werd gebruikt toen de legaten van elke stam werden geteld. Impliciet kun je in de woorden van Mozes bijna zijn kreet horen; er is een vleugje verlangen in zijn woorden ... bepaal een erfenis voor mij.

Nu, als we slechts één vers verder kijken, zien we dat de nieuwe leider Joshua zal zijn, geen familie of kind van Mozes. Mozes' algemene verzoek om een nieuwe leider wordt beantwoord, maar het lijkt erop dat zijn meer subtiele pleidooi voor een erfenis volledig wordt genegeerd. Maar misschien ook niet. Kijk hoe G-d antwoordt - G-d zegt tegen Mozes - neem Joshua een man die geest in zich heeft en leun met uw handen op hem. Een beetje later - en geef hem van je eigen glorie.

Joshua is niet alleen een nieuwe leider, volledig onafhankelijk van de vorige leiding; hij zet het leiderschap van Mozes voort, hij is een verlengstuk van het leiderschap van Mozes. De verzen benadrukken dat Mozes die leiding aan Joshua moet doorgeven. Hij legt zijn handen op Joshua, hij geeft van zijn glorie aan Joshua. Hij neemt van zichzelf en hij geeft dat door in Joshua.

Mozes, jij hebt een erfenis. Nee, het is geen biologische erfenis, dat is niet waar leiderschap over gaat. Leiderschap gaat over het voorzien in de behoeften van de gemeenschap. Mozes, alles wat je gedaan hebt en voor de mensen aan het doen bent, dat is je

that will continue with someone who will devote himself to continue it.

Who was Joshua? He dedicated himself to serving Moses and his mission, he minimized himself for the purpose of serving another. Now, look at Moses' own analogy of what leadership should be...don't let the people be a flock without a shepherd. A shepherd is not about himself at all, he's entirely about the flock. That's what Moses was and that's who Joshua was, he minimized himself for a larger value, for a larger mission. That's the perfect leader, one who makes himself secondary to the needs of the group, that's what was being transferred to Joshua, that was Moses' legacy that was being continued on top of the mountain.

Now look at the name of the mountain on which this all happens. G-d says; *Aleh el **Har Ha'Avarim hazeh** - ascend the **mountain of Avarim**. Avarim? We just saw that word. Back in the story of the daughters of Tzelofchad, G-d says, yes, the daughters of Tzelofchad are right; *V'**ha'avarta et nachalat avihen lahen** - and the inheritance of their father should **pass over** to them. Before this they didn't have a claim to the land at all, but that changes here, and the mechanism through which that changes is **Ha'avarta**. The land transfers over and continues with them. Here on this mountain, **Har Ha'Avarim**, it's as if G-d is saying, Moses come up to this mountain, **the mountain of continuing legacies**, on which your legacy will continue.**

That's why this story of Moses' death is here in the middle of Pinchas. It's to draw our attention to the story and to tell us - hey, carrying on someone's ideas, someone's ideology, someone's values, that's a way to continue a person's legacy also. (end of transcript)

Now to just follow up with a couple of thoughts. In Devarim/Deuteronomy, YHWH speaks more on the successor to Moshe:

***Devarim/Deuteronomy 18:15** " YHWH your Elohim will raise up for you a Prophet like me from your midst, from your brethren. Him you shall hear, ...18 'I will raise up for them a Prophet like you from among their brethren, and will put My words in His mouth, and He shall speak to them all that I command Him. 19 'And it shall be that whoever will not hear My words, which He speaks in My name, I will require it of him.*

Yehoshua/Joshua was a great leader, but he was not the fulfillment of this prophecy, nor were any of the other prophets spoken of in the Hebrew Scriptures. Ultimately it was Yeshua who Moshe was asking for to succeed him:

nalatenschap, en dat zal doorgaan met iemand die zich zal wijden om het verder te zetten.

Wie was Joshua? Hij wijdde zich aan het dienen van Mozes en zijn missie, hij minimaliseerde zichzelf met het doel een ander te dienen. Kijk nu naar Mozes' eigen analogie van wat leiderschap zou moeten zijn ... laat het volk geen kudde zijn zonder herder. Een herder is helemaal niet over zichzelf bezig; hij is er helemaal voor de kudde. Dat is wat Mozes was en dat is wie Joshua was, hij minimaliseerde zichzelf voor een grotere waarde, voor een grotere missie. Dat is de perfecte leider, iemand die zichzelf ondergeschikt maakt aan de behoeften van de groep, dat is wat werd overgedragen aan Joshua, dat was Mozes' erfenis die op de top van de berg werd doorgegeven.

Kijk nu naar de naam van de berg waarop dit allemaal gebeurt. G-d zegt; *Aleh el **Har Ha'Avarim hazeh** - beklim de **berg van Avarim**. Avarim? We zijn dat woord net tegengekomen. In het verhaal van de dochters van Tzelofchad, zegt G-d, ja, de dochters van Tzelofchad hebben gelijk; *V'**ha'avarta et nachalat avihen lahen** - en de erfenis van hun vader zou naar hen moeten **overgaan**. Voordien hadden ze helemaal geen aanspraak op het land, maar dat verandert hier, en het mechanisme waardoor dat verandert is **Ha'avarta**. Het land gaat over en gaat met hen verder. Hier op deze berg, **Har Ha'Avarim**, is het alsof G-d zegt, Mozes kom op naar deze berg, **de berg van voortdurende erfenissen**, waarop uw nalatenschap zal verdergaan.**

Dat is de reden waarom dit verhaal over de dood van Mozes hier midden in Pinchas staat. Het is om onze aandacht op het verhaal te vestigen en ons te vertellen - hé, iemands ideeën, iemands ideologie, iemands waarden meedragen, is ook een manier om iemands erfenis voort te zetten. (einde van transcript)

Nu een paar gedachten om mee verder te gaan. In Devarim / Deuteronomium zegt YHWH meer over de opvolger van Moshe:

***Devarim/Deut. 18:15 (HSV)** Een Profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik, zal de HEERE, uw God, voor u doen opstaan; naar Hem moet u luisteren, ... 18 Ik zal een Profeet voor hen doen opstaan uit het midden van hun broeders, zoals u. Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en alles wat Ik Hem gebied, zal Hij tot hen spreken. 19 En met de man die niet naar Mijn woorden luistert, die Hij in Mijn Naam spreekt, zal het zó zijn: Ík zal rekenschap van hem eisen.*

Yehoshua/Joshua was een groot leider, maar hij was niet de vervulling van deze profetie, en ook geen van de andere profeten waarover in de Hebreeuwse Geschriften wordt gesproken. Uiteindelijk was het Yeshua waar Moshe om vroeg om hem op te volgen:

Bemidbar/Numbers 27:16 "Let YHWH, the Elohim of the spirits of all flesh, set a man over the congregation, 17 "who may go out before them and go in before them, who may lead them out and bring them in, that the congregation of YHWH may not be like sheep which have no shepherd."

Yehoshua was a servant and Moshe poured his life into him, discipling him and preparing him for leadership. But sadly, this is the legacy of the man, Yehoshua:

Judges 2:8 Now Yehoshua the son of Nun, the servant of YHWH, died when he was one hundred and ten years old.... 10 When all that generation had been gathered to their fathers, **another generation arose after them who did not know YHWH** nor the work which He had done for Israel.

There is no record of Yehoshua investing in anyone. We don't see him intentionally developing leaders. We don't read of him pouring into others. And the generation after his leadership didn't know YHWH. Yehoshua, himself was a great leader, but the shepherd Moshe was requesting was Messiah Yeshua:

Acts 3:22 "For Moshe truly said to the fathers, 'YHWH your Elohim will raise up for you a **Prophet like me** from your brethren. Him you shall hear in all things, whatever He says to you. 23 'And it shall be that every soul who will not hear that Prophet shall be utterly destroyed from among the people.'

John 10:11 "I am the good shepherd. The good shepherd gives His life for the sheep.

Like Moshe, Yeshua modeled Spirit-led leadership. Where Yehoshua failed in discipling a successor, Yeshua encouraged discipleship in order to continue His own legacy, one of discipleship and obedience:

Matthew 28:19 "Go therefore and make disciples of all the nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, 20 "teaching them to observe all things that I have commanded you; and lo, I am with you always, even to the end of the age." Amen.

This is the kind of leadership that will result in Spirit-led lives for all believers in the Elohim of Israel. Our "**Prophet like Moshe**" is Yeshua. He is the Good Shepherd. **We can be a part of His legacy by teaching others and living like He did.**

1 John 2:6 He who says he abides in Him ought himself also to walk just as He (Yeshua) walked.

Shabbat Shalom!
Ardelle!

Bemidbar/Numeri 27:16 Laat de HEERE, de God Die aan alle vlees de adem geeft, over deze gemeenschap een man aanstellen 17 die voor hen uitgaat en die voor hen ingaat, en die hen doet uitgaan en die hen weer doet ingaan, opdat de gemeenschap van de HEERE niet zal zijn als schapen die geen herder hebben. (HSV)

Yehoshua was een dienaar en Moshe legde zijn leven in hem, maakte hem tot een discipel en bereidde hem voor op leiderschap. Maar helaas, is dit Yehoshua's erfenis:

Richteren 2: 8 Maar toen Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van de HEERE, gestorven was, honderdtien jaar oud, ... 10 en ook heel die generatie met zijn vaderen verenigd was, **stond er na hen een andere generatie op, die de HEERE niet kende**, en evenmin de daden die Hij voor Israël verricht had. (HSV)

Er is geen verslag van Yehoshua die in iemand investeert. We zien hem niet doelgericht leiders opleiden. We lezen niet dat hij zichzelf in anderen uitgiet. En de generatie na zijn leiderschap kende YHWH niet. Yehoshua, was zelf een groot leider, maar de herder die Moshe vroeg was Messias Yeshua:

Handelingen 3: 22 Want Mozes heeft tegen de vaderen gezegd: De Heere, uw God, zal voor u **een Profeet** laten opstaan uit uw broeders, **zoals ik**; naar Hem moet u luisteren in alles wat Hij tot u zal spreken. 23 En het zal zo zijn dat al wie niet geluisterd zal hebben naar deze Profeet, uit het volk uitgeroeid zal worden. (HSV)

Johannes 10:11 Ik ben de goede Herder; de goede herder geeft zijn leven voor de schapen. (HSV)

Net als Moshe heeft Yeshua Geestgeleid leiderschap vorm gegeven. Waar Yehoshua faalde in het vormen van een opvolger, moedigde Yeshua discipelschap aan om Zijn eigen nalatenschap, dat van discipelschap en gehoorzaamheid, voort te zetten:

Mattheüs 28: 19 Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen depend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. 20 En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen. (HSV)

Dit is het soort leiderschap dat in door de Geest geleide levens resultaat zal geven bij alle gelovigen in de Elohim van Israël. Onze "**Profeet zoals Moshe**" is Yeshua. Hij is de Goede Herder. **We kunnen een deel van Zijn nalatenschap zijn door anderen te leren en te leven zoals Hij deed.**

1 Johannes 2: 6 Wie zegt in Hem te blijven, moet ook zelf zo wandelen als Hij (Yeshua) gewandeld heeft. (HSV)

Shabbat Shalom!
ArdelleShabbat Shalom!